

Coriolanus liet een handvol kool in de pan met kokend water vallen en zwoer dat hij het op een dag nooit meer zou hoeven eten. Maar vandaag was niet die dag. Hij moest een grote kom van het slappe spul naar binnen werken en de soep tot op de laatste druppel opdrinten om te voorkomen dat zijn maag tijdens de boeteceremonie zou rammelen. Het was een van de vele voorzorgsmaatregelen die hij nam om te verhullen dat zijn familie, ook al woonden ze in het penthouse van het duurste appartementengebouw van het Capitool, zo arm als districts-ratten was. Dat de achttienjarige erfgenaam van de ooit zo machtige familie Snow al zijn creativiteit moest aanspreken om te overleven.

Hij maakte zich zorgen over zijn hemd voor de boete. Vorig jaar had hij op de zwarte markt een donkere pantalon gekocht die er redelijk mee door kon, maar het hemd, dat was wat mensen zagen. Hun schooluniform werd gelukkig betaald door de Academie, maar voor de ceremonie van vandaag hadden de leerlingen opdracht gekregen om zich stijlvol maar met gepaste ingetogenheid te kleden. Tigris had gezegd dat hij op haar moest vertrouwen, en dat deed hij. Tot nu toe hadden haar naaikun-

sten hem altijd uit de brand geholpen. Maar hij mocht geen wonderen verwachten.

Het hemd dat ze achter uit de kast hadden gevist – het was van zijn vader geweest, in betere tijden – was vergeeld en bevlekt. De helft van de knopen ontbrak en op een van de manchetten zat een brandvlek van een sigaret. Zelfs in tijden van uiterste nood zou niemand er een cent voor geven, en dat moest dan zijn boetehemd worden? Vanochtend was hij in alle vroegte naar haar kamer gegaan, om tot de ontdekking te komen dat zowel zijn nichtje als het hemd verdwenen was. Geen goed teken. Had Tigris het oude vod opgegeven en de zwarte markt getrotseerd in een laatste, wanhopige poging iets fatsoenlijks voor hem te zoeken? En waarvoor zou ze dat in vredesnaam moeten ruilen? Ze bezat alleen haar lichaam nog, en zo diep was de familie Snow nog niet gezonken. Of gebeurde dat nu, terwijl hij zout in de koolsoep strooide?

Hij vroeg zich af wie er voor haar zou betalen. Met haar lange, spitse neus en magere lijf was Tigris geen schoonheid, maar ze had iets liefs en kwetsbaars wat misbruik uitlokte. Als ze wilde, zou ze ongetwijfeld geïnteresseerden kunnen vinden. Hij voelde zich misselijk en machteloos en daardoor walgde hij van zichzelf.

Ergens diep in het appartement hoorde hij dat het volkslied van het Capitool, ‘Pracht van Panem’, werd aangezet. De hoge, trillerige stem van zijn oma schalde door de kamers.

*Pracht van Panem,
Een stad zo groots,
Uit de as weer opgestaan.*

Zoals altijd zong ze verschrikkelijk vals en net iets te langzaam. In het eerste jaar van de oorlog had ze het lied altijd op nationa-

le feestdagen voor de vijfjarige Coriolanus en de achtjarige Tigris gedraaid om hun liefde voor het vaderland bij te brengen. De dagelijkse vertolking was pas begonnen op die zwarte dag dat de rebellen het Capitool hadden omsingeld, waardoor de stad de laatste twee jaar van de oorlog niet meer bevoorraad kon worden. ‘Denk eraan, kinderen,’ zei ze dan, ‘we worden slechts belegerd – we hebben ons niet overgegeven!’ En terwijl de bommen op de stad neerdaalden kweelde zij het lied uit het raam van hun appartement. Haar bescheiden daad van verzet.

*Wij buigen diep
Voor wat jij schiep,*

En dan de regel die altijd te hoog voor haar was...

Door 't vuur zullen wij gaan!

Coriolanus trok een grimas. De rebellen zwegen inmiddels al tien jaar, maar zijn oma niet. Nog twee coupletten.

*Pracht van Panem,
Rechtvaardig hart,
Wijsheid siert jouw fiere bouw.*

Hij vroeg zich af of het geluid gedempt zou worden met meer meubels, maar daar kon hij slechts naar gissen. Op dit moment was hun penthouse het Capitool in het klein: zwaargehavend door de meedogenloze aanvallen van de rebellen. Door de zes meter hoge muren liepen kronkelende scheuren, het beschimmelde plafond zat vol gaten waar het pleisterwerk naar beneden was gevallen en het gebroken glas in de gewelfde ramen die uit-

keken over de stad werd bij elkaar gehouden door lelijke zwarte repen isolatietape. In de oorlog en de tien jaar daarna was de familie gedwongen geweest om veel van haar bezittingen te verkopen of te ruilen, waardoor sommige kamers nu helemaal leegstonden en niet meer gebruikt werden, en andere hooguit schaars gemeubileerd waren. En erger nog, tijdens de laatste, bitterkoude winter van de belegering waren er meerdere mooie houten beeldjes en ontelbare boeken aan de open haard geofferd om te voorkomen dat de familie zou doodvriezen. Hij had elke keer gehuild als hij de kleurige bladzijden van de prentenboeken die hij zo vaak met zijn moeder had gelezen in rook zag opgaan. Maar liever droef dan dood.

Door bezoeken aan vrienden wist Coriolanus dat de meeste families inmiddels bezig waren om hun appartementen te renoveren, maar de familie Snow kon zich niet eens een paar meter linnen voor een nieuw hemd veroorloven. Hij dacht aan zijn klasgenoten die nu door hun kledingkast gingen of hun nieuwe, op maat gemaakte pak aantrokken, en vroeg zich af hoe lang hij de schijn nog zou kunnen ophouden.

*Jij bent de zon,
Verenigt ons,
Aan jou zweren wij trouw.*

Wat moest hij doen als het door Tigris opgekalefaterde hemd niet draagbaar zou blijken? Doen alsof hij griep had en zich ziek melden? *Zwak*. Zich er in zijn uniformhemd doorheen slaan? *Oneerbiedig*. Zich in het rode overhemd wurmen dat hem al twee jaar te klein was? *Arm*. Acceptabele optie? *Geen van bovenstaande*.

Misschien had Tigris haar werkgeefster om hulp gevraagd,

Fabricia Vanalles, een vrouw die net zo belachelijk was als haar naam maar die wel een zeker talent had voor het verfraaien van kleren. Of de mode nu veren, leer, plastic of pluche voorschreef, ze wist het altijd voor een redelijke prijs in een kledingstuk te verwerken. Tigris was niet zo'n studiebol en had de Universiteit laten schieten om haar droom na te jagen en modeontwerper te worden. Officieel was ze stagiaire, maar Fabricia gebruikte haar meer als een soort slaaf – Tigris moest haar voetmassages geven en de knalpaarse klonten haar uit de afvoer vissen. Maar Tigris klaagde nooit en wilde geen slecht woord over haar bazin horen, zo blij en dankbaar was ze met haar baan in de mode.

*Pracht van Panem,
Symbool van macht,
Sterk in vrede, schild in strijd.*

Coriolanus trok de koelkast open, op zoek naar iets waarmee hij de koolsoep kon opfleuren. Er stond alleen een ijzeren pannetje in. Hij haalde de deksel eraf en keek recht in een brij van gestolde aardappelpuree. Had zijn oma haar dreigement uitgevoerd en eindelijk leren koken? Was dat spul überhaupt eetbaar? Hij deed de deksel weer op de pan tot hij meer informatie had. Wat een luxe zou het zijn om die prut achteloos in de vuilnisbak te gooien. Wat een luxe zou het zijn om vuilnis te hebben. Hij kon zich nog herinneren, of dat dacht hij in elk geval, hoe hij als dreumes naar de vuilniswagens had gekeken die met Avox-arbeiders erop – geen betere arbeider dan een arbeider zonder tong, aldus zijn oma – door de straat bromden en grote zakken vol weggegooid eten, verpakkingen en versleten spullen ophaalden. Daarna was er een periode gekomen waarin weggooiden een zonde was en elke calorie welkom, waarin je alles kon gebruiken

om te ruilen, te verbranden of de muur te isoleren. Iedereen had geleerd om afval te verachten. Maar het raakte langzaam weer in. Een teken van welvaart, net als een fatsoenlijk hemd.

Bescherm ons land

Met harde hand,

Het hemd. Het hemd. Zijn gedachten konden zich vastbijten in een willekeurig probleem en dan niet meer loslaten. Alsof hij zichzelf voor de ondergang kon behoeden zolang hij in elk geval één onderdeel van zijn leven onder controle had. Het was een slechte gewoonte die ervoor zorgde dat hij andere gevaren over het hoofd zag. Een obsessieve neiging die zich in zijn hersenen had genesteld en die hem ongetwijfeld ten val zou brengen als hij niet leerde haar te slim af te zijn.

De stem van zijn oma perste piepend de laatste regel eruit.

Het Capitool zijn wij!

Ze was een maf oud wijf dat zich nog steeds vastklampte aan het leven van voor de oorlog. Hij hield van haar, maar ze was de werkelijkheid al jaren geleden uit het oog verloren. Bij elke maaltijd stak ze weer een verhaal af over de legendarische rijkdom van de familie Snow, ook al aten ze waterige bonensoep en mufte crackers. En als je haar moest geloven ging hij een glorieuze toekomst tegemoet. ‘Als Coriolanus president is...’ begon ze vaak. ‘Als Coriolanus president is...’ dan zou alles, van de zwakke Capitoolluchtmacht tot de exorbitant hoge prijs van koteletten, op magische wijze verbeteren. Gelukkig kwam ze door de kapotte lift en haar jichtige knieën nauwelijks buiten en waren haar zeldzame gasten net zulke fossielen als zij.

De kool begon te koken en vulde de keuken met de geur van armoede. Coriolanus porde erin met een houten lepel. Nog steeds geen Tigris. Straks was het te laat om met een smoesje weg te blijven. Dan zou iedereen al in de Heavensbeezaal van de Academie zijn. Ze zouden boos en teleurgesteld reageren, vooral zijn docent communicatieleer, Satyria Click, die haar best had gedaan om een van de vierentwintig felbegeerde mentoraan in de Hongerspelen voor hem te bemachtigen. Hij was niet alleen Satyria's lievelingetje maar ook haar klassenassistent en ze zou hem vandaag ongetwijfeld ergens voor nodig hebben. Ze kon onvoorspelbaar zijn, vooral als ze had gedronken, en dat zou ze zeker doen op de dag van de boete. Hij kon haar maar beter bellen om haar te waarschuwen, zeggen dat hij de hele tijd moest overgeven of zoiets, maar dat hij zijn best zou doen om toch nog te komen. Hij zette zich schrap en pakte de telefoon, klaar om een vreselijke ziekte te veinzen, toen hij opeens iets bedacht: als hij niet kwam opdagen, zou ze zijn mentoraat dan naar iemand anders laten gaan? En zou dat dan zijn kans verkleinen op een van de Academieprijzen die bij de diplomatieuitreiking werden uitgedeeld? Zonder zo'n prijs kon hij niet naar de Universiteit, en dat betekende geen carrière, en dat betekende geen toekomst, niet voor hem, en het was niet te voorspellen wat er dan met de familie zou gebeuren, en...

De verbogen voordeur schraapte kreunend open.

'Coryo!' riep Tigris, en hij smeed de telefoon neer. De bijnaam die ze hem vlak na zijn geboorte had gegeven, was blijven hangen. Hij vloog de keuken uit en liep haar bijna omver, maar ze was te enthousiast om hem een standje te geven. 'Het is gelukt! Het is me gelukt! Om er iets van te maken, bedoel ik.' Trappelend van opwinding hield ze een hanger omhoog met een oude kledinghoes eromheen. 'Kijk dan!'

Coriolanus ritste de hoes open en trok hem van het hemd.

Het was prachtig. Nee, beter nog, het was chic. Het stevige linnen was niet wit of vergeeld meer, maar had nu een prachtige roomkleur. De manchetten en de kraag waren vervangen door zwart fluweel en de knoopjes waren gouden en zwarte vierkantjes. Mozaïeksteentjes. Ze hadden allemaal twee gaatjes voor het garen.

‘Je bent geweldig,’ zei hij oprecht. ‘Het beste nichtje dat er is.’ Hij hield het hemd beschermend opzij en omhelsde haar met zijn vrije arm. ‘Sneeuw komt er altijd bovenop!’

‘Sneeuw komt er altijd bovenop!’ jubelde Tigris. Het was de zin die hen door de oorlog had gesleept, toen ze voortdurend hadden moeten vechten om niet vertrappt te worden.

‘Vertel me alles,’ zei hij, want hij wist dat ze dat wilde. Ze deed niets liever dan over kleren praten.

Tigris stak haar handen op en lachte opgetogen. ‘Waar moet ik beginnen?’

Ze begon bij het bleken. Tigris had tegen Fabricia gezegd dat haar slaapkamergordijnen groezelig waren en ze in bleekwater geweekt, waarna ze het hemd er stiekem bij had gestopt. Dat had al enorm geholpen, maar hoe lang ze het ook weekte, de vlekken gingen er niet helemaal uit. Daarom had ze het hemd gekookt met de verdorde goudsbloemen die ze in de vuilnisbak voor het huis van Fabricia’s burens had gevonden, en die hadden net genoeg kleur afgegeven om de vlekken te maskeren. Het fluweel voor de manchetten kwam van een grote buidel waarin een inmiddels waardelose gedenkplaat van hun opa had gezeten. De mozaïeksteentjes had ze uit de binnenkant van een kastje in de badkamer van de meid gepulkt. Ze had de conciërge zover gekregen om er gaatjes in te boren en in ruil daarvoor de gaten in zijn overall gestopt.

‘Heb je dat vanochtend gedaan?’ vroeg hij.

‘O nee, gisteren. Zondag. Vanochtend heb ik... Heb je mijn aardappels gevonden?’ Hij liep achter haar aan naar de keuken, waar ze de koelkast opentrok en de pan eruit haalde. ‘Ik ben de hele nacht opgebleven om er stijfsel van te maken. En toen ben ik snel naar de Dolittles gegaan om het mooi te kunnen strijken. Dit restje had ik voor de soep bewaard!’ Tigris kieperde het spul in de kokende kool en roerde het door.

Hij zag de paarse kringen onder haar lichtbruine ogen en voelde zich ineens een beetje schuldig. ‘Wanneer heb je voor het laatst geslapen?’ vroeg hij.

‘O, ik voel me prima. Ik heb de aardappelschillen opgegeten. Daar schijnen toch de meeste vitamines in te zitten. En vandaag is de boete, en dat is bijna een vrije dag!’ zei ze vrolijk.

‘Niet bij Fabricia,’ zei hij. Eigenlijk nergens. In de districten was de dag van de boete verschrikkelijk, maar in het Capitool was het ook niet bepaald een feest. Net als hij vonden de meeste mensen het niet prettig om terug te denken aan de oorlog. Tigris zou haar werkgeefster en haar bonte mengeling aan gasten de hele dag op hun wenken moeten bedienen terwijl ze elkaar sombere verhalen vertelden over alle ontberingen die ze tijdens de belegering hadden moeten doorstaan en zichzelf bewusteloos dronken. Morgen zou nog erger worden, want dan moest ze hen door hun katers helpen.

‘Maak je niet zo veel zorgen. Vooruit, eet iets!’ Tigris schepte een kom vol soep en zette die op tafel.

Coriolanus wierp een blik op de klok, goot de soep naar binnen zonder zich te bekommeren om het feit dat hij zijn mond verbrandde, en rende met het hemd naar zijn kamer. Hij had zich al gedoucht en geschoren en zijn lichte gezicht was vandaag gelukkig pukkelvrij. Met het door school uitgedeelde ondergoed en de

zwarte sokken was niets mis. Hij trok zijn pantalon aan, die er prima uitzag, en propte zijn voeten in een stel leren veterschoenen. Die waren te klein, maar het ging nog net. Daarna trok hij behoedzaam het hemd aan, stopte de onderkant in zijn broek en draaide zich om naar de spiegel. Hij was kleiner dan hij zou moeten zijn. Net als zo veel kinderen van zijn leeftijd had het voedselgebrek zijn groei waarschijnlijk belemmerd. Maar hij was atletisch gebouwd, met een voortreffelijk postuur, en het hemd deed zijn figuur goed uitkomen. Hij had er niet meer zo koninklijk uitgezien sinds zijn oma hem als kleuter in een paars fluwelen pakje over straat had laten paraderen. Hij streek zijn blonde krullen naar achteren en fluisterde spottend tegen zijn spiegelbeeld: 'Ik groet u, Coriolanus Snow, toekomstige president van Panem.'

Speciaal voor Tigris kwam hij met veel bravoure binnen; hij spreidde zijn armen en draaide een rondje om het hemd te laten zien.

Ze slaakte een opgewonden gillette en klapte in haar handen. 'Je ziet er geweldig uit! Zo knap en modieus! Kom eens kijken, grootmadam!' Nog een bijnaam die Tigris als kind had verzonnen, die 'grootmoeder' en zeker 'oma' ontoereikend vond voor zo'n vorstelijke vrouw.

Hun oma kwam binnen met een net geplukte rode roos die ze liefdevol in haar trillende handen hield. Ze droeg een lange, zwarte, wijde tuniek, een kledingstuk dat voor de oorlog ongehoord populair was geweest en nu lachwekkend ouderwets, en geborduurd met muiltjes met een omkrullende neus die ooit bij een kostuum hadden gehoord. Dunne, witte plukken haar piepten onder haar verschoten fluwelen tulband uit. Dit waren de restanten van wat ooit een extravagante garderobe was geweest; haar laatste fatsoenlijke kledingstukken bewaarde ze voor bezoek of haar sporadische uitstapjes.